

Luminile Nordului

Philip Pullman s-a născut în 1946 în orașelul britanic Norwich. Tatăl său a fost pilot în Aviația Regală, așa că Pullman a călătorit mult în copilărie, în toate colțurile lumii (din Africa până-n Asia), lucru care avea să-i influențeze scrierile, mai ales trilogia *Materiile întunecate*. Este absolvent al universității Oxford, după care va lucra un timp ca profesor de gimnaziu în același oraș, scriind piese de teatru pentru elevii săi.

Celebru încă dinainte să publice *Materiile întunecate*, această trilogie îi va aduce o faimă neașteptată. Astăzi este unul dintre cei mai cunoscuți autori de ficțiune pentru copii, revista *Time* incluzându-l pe o listă a celor mai mari cincizeci de scriitori britanici de după 1945. El, de asemenea, singurul autor de literatură pentru copii care a primit prestigiosul premiu Whitbread. Cărțile sale sunt traduse în zeci de limbi, pe toate cele cinci continente, iar *Materiile întunecate* apare mereu alături de *Harry Potter* și *Stăpânul inelelor* pe listele de cărți celebre ale genului.

Luminile Nordului este primul volum dintr-o trilogie. Acțiunea cărții se petrece într-un univers asemănător cu al nostru, dar în multe feluri diferit. Povestea din al doilea volum, *Pumnul tăinuit*, se deplasează între trei universuri: universul din *Luminile Nordului*; universul în care trăim; un al treilea univers, care diferă și el în multe feluri de cel pe care îl cunoaștem. În *Oceanul de ambră*, ultimul volum al trilogiei, povestea se mută din nou între mai multe universuri.

PHILIP PULLMAN

MATERIILE ÎNTUNECATE
LUMINILE
NORDULUI

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

*Aicea, în acest abis sălbatic,
Matrice a Naturii, poate chiar
Mormântul ei, abis ce nu-i nici mare,
nici foc, nici aer, nici pământ – ci toate
Acele elemente laolaltă,
Ce-n valmele pricinii lor fecunde
Sortite-s să se lupte între ele,
În veci de veci Atoateziditorul
De nu va pune-n bună rânduială
Materiile negre, să creeze
Din ele alte lumi, – da, în acest
Abis sălbatic, dușmanul prudent
Satan și-aruncă o clipă ochii,
Pe țărnul Iadului popăsuind,
Călătoria lungă cumpănindu-și...*

John Milton, *Paradisul Pierdut*,
Cartea a doua¹

¹ John Milton, *Paradisul Pierdut*, traducere de Aurel Covaci, Editura Minerva, Biblioteca pentru toți, București, 1972.

Partea întâi
OXFORD

Carafa de Tokay

Lyra și daimonul ei se mișcau cu grijă prin sala mare și întunecată, furișându-se pe lângă un perete și ferindu-se să fie văzuți din bucătărie. Cele trei mese întinse pe lungimea sălii erau deja aranjate. Argintăria și paharele reflectau lumina puțină și băncile lungi fuseseră trase, în așteptarea oaspeților. Sus, pe pereți, atârnavă în penumbră portretele foștilor decani. Lyra ajunsese la podium și priu înapoi spre ușa deschisă a bucătăriei, dar nu văzu pe nimeni, așa că păși și urcă lângă masa pusă mai sus. Aici, tacâmurile erau din aur, nu din argint, și nu se stătea pe bănci de stejar, ci pe paisprezece fotolii de mahon căpușite cu perne de catifea.

Lyra se opri lângă scaunul decanului și dădu un bobârnac paharului mai mare. Sunetul cristalului răsună limpede în toată sala.

— Nu iei lucrurile în serios, îi șopti daimonul. Poartă-te frumos!

Daimonul ei se numea Pantalaimon și avea de data asta formă de molie, una maro închis, ca să nu se vadă în întunericul din sală.

— În bucătărie e gălăgie mare, nu ne pot auzi, îi răspunse Lyra tot în șoaptă. Iar intendentul nu vine până la prima bătaie de clopot. Nu mă mai pisălogi!

Dar acoperi oricum cu palma cristalul răsunător, iar Pantalaimon fâlfâi din aripi și se strecură prin ușa întredeschisă

în salonul de la marginea din spate a podiumului. Reapăru după câteva clipe.

— Nu-i nimeni acolo, șopti el. Dar trebuie să ne mișcăm repede.

Lyra țâșni ghemuită prin spatele mesei și intră în salon, apoi se îndreptă și privi în jur. Singura lumină din încăpere venea de la focul din cămin, unde niște bușteni încinși izbucniră sub ochii ei într-o flăcăruie jucăușă, trimițând un jet de scântei în sus pe coș. Locuise aproape toată viața ei la colegiu, dar nu mai văzuse niciodată salonul. Numai profesorii și oaspeții lor aveau acces acolo, însă nu și femeile. Nici măcar menajerele nu intrau să facă curat. Era sarcina exclusivă a majordomului.

Pantalaimon se așeză pe umărul fetei.

— Ești mulțumită? Putem pleca? întrebă el în șoaptă.

— Nu fi prostuț! Vreau să mă uit peste tot.

Era o încăpere mare, cu o masă ovală din lemn lustruit de trandafir pe care se aflau mai multe feluri de carafe și de pahare, o măcinătoare din argint și câteva pipe. Pe un bufet din apropiere erau un vas pentru încălzit mâncarea și un coș cu măciulii de mac.

— Trăiesc bine, nu-i așa, Pan? zise ea în șoaptă.

Se așeză într-un fotoliu mare din piele verde. Era foarte adânc și se trezi aproape întinsă pe jos, dar se ridică, își strânse picioarele sub ea și se uită la portretele de pe pereți. O mulțime de alți profesori bătrâni, pesemne. Purtau robe, aveau barbă și păreau posomorâți; priveau din ramele lor dezaprobat.

— Despre ce crezi că vorbesc? zise Lyra, sau începu să zică, pentru că până să termine întrebarea auzi voci dincolo de ușă.

— Repede, treci în spatele fotoliului! șopti Pantalaimon, iar Lyra sări imediat din fotoliu și se ghemui în spatele lui.

Nu era cea mai bună ascunzătoare. Alesese un loc chiar în mijlocul camerei. Dacă nu stătea în perfectă liniște...